

Гостя

Володимир Підпалий

Із Анвара Аджієва

Із Дербента до сусідки на село
Дівчина приїхала гостити.
Чорні брови, наче галчине крило,
Пестить косу їй осінній вітер.

Чи тому, що із чужих країв,
Придивляється до всього мовчки,
Тільки, бачте, видають її
Усмішка та ще гарячі очі...

Хазяйнує в хаті, тут і там,
За ворітьми з дитинчам гуляє.
Стріну, як знайому, – завтра
Знов до хати, мов мене не знає.

Дівчина цікава. Кличу знов
В сад, на річку. Слухати не хоче,
Йди, мовляв, туди, звідкіль прийшов,
Бо нічого тут не вийде, хлопче...

Якось воно буде. Перейде –
Жартом їй на жарт відповідаю...
А вона в саду стоїть і жде,
Хусточкою очі витирає.

Ну, тепера, думаю, вона
Вже зі мною погуля охоче...
Ні, не хоче, знову омина:
– Йди туди, де був раніше, хлопче!..

А коли до саду забіжу,
Опущу додолу сумно очі
І про все їй тихо розкажу,
Чую в відповідь: – Не вийде, хлопче...

Зосеніло швидко. Сад пустий.
Кличе мене мати від обочі...
Все я зайшлій дівчині простив,
Щоб забудь оте: "Не вийде, хлопче..."

А сьогодні від знайомих я узнав:
У Дербенті милий дівчину чекав...